

“GRÀCIES”

Et deixo a la porta del carrer, la teva mare t’agafa del braç i plegats camineu a poc a poc cap al vestíbul per acabar desapareixent quan entreu a l’ascensor. *Gràcies*, em dius una vegada més. *Gràcies*, em diu la teva mare, també. Jo responc *Gràcies?... perquè?*

El Pep té diagnosticada una *Atàxia Cerebel·losa* des de fa cinc anys, això li ha comportat la disminució progressiva de certes eines bàsiques necessàries pel funcionament quotidià; una d’elles la fluïdesa en la dicció, i l’altre, la psicomotricitat. Aquest procés ve precedit d’una etapa complexa a nivell personal i professional. A l’any 2002 va viure una ruptura sentimental molt dura i dolorosa i un any després, enmig d’una forta depressió amb oscil·lacions anímiques, diagnosticada com a trastorn bipolar, fou acomiadat d’un prestigiós diari de Girona on desenvolupava tasques de dissenyador gràfic. L’etapa entre el 2004 i el 2010 va estar tenyida per una situació de provisionalitat professional degut a la dificultat de fer net i deixar enrere el passat, tant pel que podia fer referència al dol vers la seva única i llarga relació de parella com per tot allò relacionat al seu desgavell emocional. Cada nova feina duia l’auspici d’un proper acomiadament, resposta inevitable dels responsables de recursos humans que no se’n sabien avenir de determinats comportaments mostrats pel Pep. El darrer contracte, una vegada l’ansietat el va anihilar per tasques on s’exigia rapidesa i alta concentració, fou la de vigilant de pàrking, després d’haver passat una temporada fent de jardiner tot esperant que una feina a l’aire lliure li retornés la calma interior.

Un dia que les seves germanes l'anaren a visitar al pis de Girona on el Pep vivia sol, s'adonaren que perdia una mica l'equilibri. Varen pensar que potser havia dormit poc la nit anterior i que estava cansat i no hi van posar massa atenció. Un mes després varen ser testimonis de la mateixa problemàtica i, fins i tot, s'adonaren també que s'entortolligava d'una manera estranya al parlar. Pocs mesos després el Pep deixava el pis de Girona per tornar al domicili dels pares, ja amb un procés d'incapacitació.

Amb el pas del temps els problemes de mobilitat s'han agreujat, a l'extrem que des de fa dos anys no pot sortir sol al carrer, necessita un acompanyant que, agafant-lo del braç, contraresti les seves greus mancances d'equilibri lateral. Aquesta situació ha facilitat que un rerefons depressiu s'hagi instal·lat definitivament dins del seu cap i del seu cor. El tractament neurològic és pràcticament de caire pal·liatiu, sense haver quedat clar, després de diverses analítiques sofisticades, que l'origen de *l'atàxia cerebel·losa* sigui genètic; tampoc s'ha encertat cap tractament psicofarmacològic que realment l'ajudi a recuperar la motivació. El Pep va fent, simplement, va fent; esperant que la investigació trobi quelcom que pugui ser efectiu per la seva situació. Li encanta el cine, és un entès en directors, actors, gèneres i especialista en cinema francès. M'agrada escoltar els seus comentaris i crítiques mentre passegem pel poble a poc a poc com dos vellets. Sovint no puc evitar pensar que aquella petita il·lusió que li veig a la mirada és perquè hi ha algú que se l'escolta amb atenció i que valora tots aquells continguts. Sovint no puc evitar pensar que fa trenta anys era ell qui m'escoltava atent i em treia a passejar quan després d'una ruptura sentimental vaig caure en una profunda depressió. Per això quan sento la paraula *Gràcies* sortint del seus llavis enfarfollats només se m'acut pensar en una cosa més gran i més bonica que plana per damunt de nosaltres i que s'anomena amistat.

Domènec Muset